

BOSKAPSDJUR, n. 5. Se *Boskapskreatur*.
BOSKAPSDRIFT, c. 5. Flere boskapskreatur, som tillsammans drivas ifrån en ort till en annan derifrån aflägsen.

BOSKAPSHANDEL, m. 2. sing. Handel, som drives med boskap.

BOSKAPSHANDLARE, m. 5. En, som driver handel med boskap.

BOSKAPSHERDE, m. 2. pl. — *herdar*. (mindre brukl.) Herde, som vallar boskapskreatur. Säges till skillnad ifrån Fårherde, Svinherde.

BOSKAPSHJORD, m. 2. Hjord, bestående af boskapskreatur. Säges till skillnad ifrån Fårhjord, Svinhjord, m. fl.

BOSKAPSKREATUR, boskapskreatur, n. 5. Djur, större eller mindre, som räknas till boskapen (se d. o.). Under denna benämning komma icke hästar och småkreatur (får, getter, svin).

BOSKAPSLÄKARE, m. 5. En, som har till yrke att bota boskapsjukdomar. Kallas numera vanligen Djurläkare, Veterinär.

BOSKAPSMARKNAD, m. 3. Sådan marknad, hvarvid hufvudsakligast boskap säljes.

BOSKAPSPENNINGAR, m. 2. pl. (kameräl.) Afgift, som år 1620 beviljades att utgå för hvarje hemtamtd kreatur i hela landet, till betalning af rikets gäld och försvarsverkets underhållande. Förvandlades slutligen till ordinarie skatt, som borde utgå med 2 daler af hvarje helt krono- och skattehemman.

BOSKAPSEPEST, m. 3. Ganska farlig och härjande smittsam boskapsjuka.

BOSKAPSSJUKA, f. 1. Allmänt gängse, långvarigare sjukdom bland boskapen, af svårare beskaffenhet.

BOSKAPSSJUKDOM, m. 2. Sjukdom, som angriper boskapsdjur. — *Syn*. Boskapsjuka, Boskapspest.

BOSKAPSSKÖTSEL, m. 2. sing. Boskaps uppfödande och underhållande till nytta och bruk. *Idka b. Idkare af b.*

BOSKAPSTÖLD, m. 3. Stöld, då boskap lönligen borttages ur fähusen eller drives bort ifrån betesplatser, o. s. v.

BOSKAPSTJUF, m. 2. pl. — *tjufoar*. En, som stjälar annans boskap.

BOSKAPSVAKTARE, m. 5. Person, hvars göromål är att vakta boskap.

BOSKIFTE, n. 4. 1) Delning af död persons bo mellan arvingarna. — 2) Delning af ett gemensamt bo mellan delägarna.

BOSKILNAD, f. 3. Boets upplösning och delning emellan äkta makar, som skiljas åt. *Ansökning om b. Döma till b.*

BOSS, n. 5. sing. Spillda lemningar (rafs) af urtröskad halm, på logen, i stall eller fähus. [Bäss.]

BOSSA, f. 1. (sadelm.; föga brukl.) Puta, dyna under sadel.

BOSSA, v. n. 1. *B. för, under boskapen*, strö halm, boss, på golfvet i bäsen.

BOSSIRKONST, bässirrkunst, f. 3. Konsten att af lera eller vax forma modeller.

BOSTAD, m. 3. pl. — *städer*. 1) Ställe, der någon har sina boningshus, hus och hem. *En väl belägen b.* — *Syn*. Boningsplats. — 2) Sjelfva boningshusen. *En nybyggd, väl underhållen b.* — 3) (fig.) Hemvist. Brukas i denna bem. äfven för den, som hvarken har gård eller grund. *Hafva sin b. i stad, på landet. Hans b. är för närvarande i en vindskammare.* — *Syn*. Hem, Hemvist, Boning.

BOSTON, båsstånn, m. 5. sing. Ett slags kortspel på fyra, stundom äfven på tre (Köpboston) man hand.

BOSTÄLLE, n. 4. En med embete, tjänst förenad gård eller boning, anslagen som en del af lönen och till bostad åt den embets- eller tjänsteman, som innehar sysslan. Boställen äro af tre slag, nämligen: Militia-, Civil- och Ecclesiastik-boställen. — Säges äfven i fråga om personer, som äro i enskilt persons tjänst och bebo särskilt byggnad med tillhörande uthus och jordlägenhet. *Bruksinspektorer hafva ofta b-n.* — *Ss. Boställsgård, -rum.*

BOSTÄLLSINNEHAFVARE, m. 5. Person, hvilken som lön innehar ett boställe.

BOSTÄLLSKASSA, f. 1. Särskilt kassa, inrättad till kronoboställens underhåll.

BOSTÄLLSORDNING, f. 2. Författning, som stadgar, huru med kronoboställen lagligen förhållas skall.

BOSTÄLLSSYN, f. 3. Laga syn, husesyn å boställe.

BOSÄTTA SIG, v. r. 2. (böjes som *Sätta*) Sätta bo och hushåll på något ställe. *B. sig i en stad, en köping, en by, i ett annat land; i en ort, ett landskap, en provins; på landet, på en ö, en holme, en herrgård.* — *Syn*. Nedsätta sig, Nedså sina bopålar.

BOSÄTTANDE, n. 4. och

BOSÄTTNING, f. 2. Handlingen, då man bosätter sig.

BOT, c. 2. sing. 1) Botemedel (både i andlig och lekamlig måtto). *Skaffa, finna b. för, emot något. Råda b. för*, uppgifva botemedel för något. (Talesätt) *Söka b., der man tagit sot*, af detsamma, som varit orsaken till något ondt, söka botemedel deremot. — 2) (i kyrklig stil) Syndabot (se d. o.). *Göra b. och bättring.* Jfr. *Bot- och Bönedag.* — 3) (lagt.) Penningstraff. Jfr. pluralen *Böter. Vid b. af 2 daler*, vid afstyrt att till straff betala 2 daler. I gammal lagstil säges: *Ej orka botum* (gam. ablativ plur.), ej förmå erlägga plikten. — Ordet ingår i åtskilliga sammansättningar, hvilka på sina ställen ses. — *Syn*. Böter, Penningbot, Penningstraff, Plikt.

BOTA, v. a. 1. 1) Genom botemedels användande återställa till helsan (i lekamlig eller andlig måtto). *B. någon för frossan, för en villfarelse. Den der ovanan skall jag nog b. dig för.* — *Syn*. Låka, Kurera, Hela. — 2) Genom botemedel fördriva. *B. en sjukdom.* — 3) (föråldr.) Laga, upplaga, upphjelpa. *B. kläder.* — 4) (fig. fam.) Afhjelpa, ersätta, godtgöra. *Det der var en förarglig händelse, men jag skall nog veta att b. olyckan.* — 5) (gam. lagt.) Se *Böta*.

BOTANDE, n. 4. Handlingen, då man botar.

BOTANIK, -i'k, f. 3. sing. Vetenskap, som handlar om växtriketets alster. Indelas i Ren och Tillämpad, af hvilka den förra framställer växtalsters natur och egenskaper i allmänhet; den sednare åter afhandlar endast de växter, som på något sätt begagnas till människans nytta. Örtkunskap.

BOTANIKUSKAP, botåniskuskap, m. 2. ell. **BOTANIKER**, botåniker, m. 5. En, som är kunnig i botaniken. Örtkunnig, Växtkunnig.

BOTANISERA, v. n. 1. Uppsöka, samla och undersöka växter. — *Botanisera*, n. 4. o. *Botanisering*, f. 2.

BOTANISK, a. 2. Som tillhör, har afseende på örtkunskapen eller afser att befrämja dess studium. *B. benämning, afhandling. B. trädgård*, en sådan, som innehåller en ordnad samling af isynnerhet främmande länders växter.